

(המשך מעמוד 4)

ביותר מאז הסכנוך עם פוסטר דאלס ה- מנות, שהביא לביטול ההצעה האמריקאית לבנות את סכר-אסואן, ובקטיסין למיבצע סואץ.

תגובה זו הזכירה עוד פרט שהיה עשוי להישכח: הנצחון המלחה את דוד בן-גוריון בצאתו השבוע לארצות-הברית הוא נצחון סכסיסי חולף, שאינו משנה את מעמדה של ישראל לאורך-ימים. מכיוון שהוא נצחון נגד הערבים בדרך להשיגטון, אין הוא מקרב את ישראל אל יעדה ארוך-הטווח: לבסס את קיומה במרחב. כי הנתיב לשם אינו מוביל דרך סאריס, לונדון ושינגטון, אלא דרך אלג'יר, קאהיר ובגדאד.

ההסתדרות נחיתה פתע

לאנשים שעקבו במתיחות אחרי המאבק בין הגוש והצעירים בסניף תל-אביב של מפא"י (ראה להלן), תזכרה השבוע אפתעה: קרב-פתע פרץ במפא"י במקום אחר לגמרי,

אולם היה לפרשה לקח עמוק עוד יותר. היא הוכיחה גם עד כמה הפכה הזירה הפנימית במפא"י לזירת-ההכרעות היחידה למעשה בארץ. בעוד שכל המפלגות והסל- גים מחוץ למפא"י היו חסרי-ישע ואיש לא הקשיב לדבריהם, הספיק קול אופוזיציוני אחד בתוך מפא"י, ברצע המתאים ובעוצ- מה הנכונה, כדי להכריח את צמרת המדינה לשנות את הקו.

ארגונים גיוס בקרית-מלאכי

במרתף המשמש מועדון להתאחדות עולי מצרים, בתל-אביב, געשו השבוע הרוחות. חברי ההתאחדות התכנסו לאסיפה כללית, ערב הבחירות למועצתם החדשה, כדי לש- מוע מפי המועצה היוצאת דיון-חשבון על פעולותיה. הדיון לא הגיע לכלל סיכום: צעקות והתנגשויות הפריעו את מהלכו ה- סדר, ובשעה אחת אחרי הצות הציע יו"ר האסיפה, ח"כ מפ"ם חיים יהודה, לדחות את המשך האסיפה למועד אחר ולדחות עד אז גם את הבחירות.

אל תתלה שום תקוות בהצעה הבריטית, שמשקופי או"ם ילוו בעתיד אנויות ישראליות המנסות לעבור בתעלת-סואץ. איש לא יתיחס להצעה זו ברצינות. אין לה שום סיכוי, הן בגלל הויטו הסובייטי הצפוי והן בגלל אי-רצון מעצמות המערב לריב עם הערבים.

ההצהרות התוקפניות של דה-הגול באלג'יריה לא ירחיקו את סיכויי השלום שם. הנאומים, בהם טען דה-הגול כי יש לנצח את הסודרים לפני פתרון בעית אלג'יריה, נועדו אך ורק לתצרוכת הצבא במקום, והם מוכיחים כי עדיין חושש דה-הגול מפני הסכנה שהצבא ינעץ טכין בגבו ויעשה יד אחת עם המתישבים הקיצוניים. אולם התמרונים הזהירים של הגנרל, העשויים להאית את קצב ההידברות בין ממשלתו וממשלת הלוחמים,

לא ימנעו את הפשרה הסופית, העשויה להעיב על עתיד היחסים בין צרפת וישראל.

סניף מפא"י בקרית-אנוני יתנגד להמשך פעולתו של אהרן כהן, ראש הש.א. לשעבר, כיושב-ראש המועצה המקור מית. כהן ייתמך עליידי נציגי אחדות-העבודה ומפ"ם במועצה, ועליידי מרכז מפלגתו.

שלושה רבנים אשכנזיים ידועים מארגנים מאחורי הקלעים ארגון רבנים, שיפעל למען בחירת אלוף-המשנה שלמה

פורים תשי"ך — או מסעות ביגיי הראשון

גורן כרב ראשי. בראש מסע זה יעמוד הרב הקשיש (84) משולם דאטה, מחבר ספרי-הלכה ומקובל בעולם הישיבות, וחותנו של הרב הראשי של חז"ליהים. גם לשני הרבנים האחרים — הרב קוק של סבריה והרב קרשטיין של עפולה — יש קשרי משפחה עם רבנים צבאיים: בנו של קוק הוא רב צבאי של מרחב ירושלים, בנו של קרשטיין — סגן-אלוף ברבנות הצבאית.

יופסק רוב יבוא התקליטים הלוועזיים לארץ. תקליטיהן של חברות אמריקאיות, שסירבו בגלל החרם הערבי לסחור עם ישראל, מכרו את תקליטיהן בעזרת ההסכם התרבותי בין צרפת וישראל, לא יובאו לארץ. החלטה נתקבלה כבר בממשלה, בהשפעת משרד החרם הננדי של האלוף דויד שאלתיאל. הנפגעת העיקרית תהיה חברת אר.סי.אי, המפיצה

הראשית של תקליטי הזמר האמריקאי אלווויס פרסלי.

תשמע על הצעה ממשלתית לשינוי החוק, לפיה אין בעל יורד לנכסי אשתו, אותם קיבלה אחרי נישואיה. החוק, שהתקבל בעקבות חוק אחר לשינוי זכויות האשה, איפשר לבעלים לרשום

רכוש ננוב על שם נשותיהם, להכריז על עצמם כעל פושט-רגל. שורת התביעות נגד הפורץ הנוצץ ישראל בניצוי, שיכנעו את היועץ המשפטי להגיש את הצעת השינוי בהקדם. המועד המסוער: חודש מאי.

פתיחת בית-החולים העירוני החדש בתל-אביב תיערך בעוד ארבעה חודשים. ועדה רפואית-עירונית החליטה להקדים את מועד הפתיחה, שצריכה היתה להתקיים בחודש נובמבר השנה.

בקבוקי חלב נטול-ישומן יוצאו למכירה עליידי המועצה לשיווק-חלב. המועצה תוריד את אחוז השומן בחלב משלושה לאחד-וחצי, לא תוריד את מחירו.

תשמע על מחאה שתגיש קבוצת סטודנטים נגד שלמה אבינרי, מרצה למדעיה-מדוינה באוניברסיטה, המנהל בשיעור ריו, לדעתם, תעמולה מפא"ית גלויה. הסטודנטים אוספים עתה עובדות להוכחת טענתם.

בית-דין משמעותי מיוחד של משטרת-ישראל, ידון כימים הקרובים במקרה של פרוטקציה מצידו של אחד מקציני ענף התנועה במחוז הדרומי.

אך הבחירות התקיימו במועדן. בנו אחר זו עצרו מכונות בפתח המועדון, פלטו עשרות חברים שבאו להצביע. ריכוז תושבי קרית מלאכי שבין המצביעים היה ה- תופעה הבולטת ביותר של מאורעות אותו ערב. תופעה בולטת אך לא מפתיעה. כי יושב-ראש המועצה המקומית בקרית מלאכי אינו אלא עורך-הדין חיים גושן (לשעבר שארל צוקרמן), עולה מצרים ואיש מפא"י נאמן. גושן היה מועמד לתפקיד יושב-ראש ההתאחדות, וגיוס נתיניו מעירת הפיתוח הבטיח לו רוב מוחלט.

סוד ההצלחה היה טמון בסעף, אותו קבעה ועדת הבחירות של ההתאחדות (יו"ר חיים גושן), כי זכאי לבחור רק מי ששילם דמי-חבר בכך שלוש-חצי ל"י. שבוע לפני מועד הבחירות הופיעו עסקני מפא"י, הגישו בקשות לרישום חברים חדשים, שילמו עבורם בסיסונות. לפי בולמוס-הרישום, אפי שר היה לחשוב כי לתושבי קרית מלאכי לא היתה דאגה אחרת מאשר להירשם כי- חברי התאחדות עולי מצרים, ולא היה להם מיצרף חינוי יותר לרכוש בשלוש-חצי ל"י מאשר הזכות לבחור יו"ר ההתאחדות.

התאחדות עולי מצרים, הארגון העדתי האחרון שלא היה תלוי במפא"י, נכבש אף הוא. אך לא ללא קרב-ניגיה עיקש. שמואל עטיה, חבר ההתאחדות שהכיבוש המפא"י לא מצא חן בעיניו, פנה לבית-המשפט המ- חווי, ביקש את ביטול הבחירות. הטענה: הן ענינו בניגוד להחלטת האסיפה הכללית, בה לא היה רוב מפא"י. כי לאותה אסי- פה לא סבר יו"ר מועצת קרית מלאכי שכדאי להביא את נתיניו המגויסים.

הרס את כל הסברות העקשניות כאילו קיימים במסלגה שני מחנות בלבד.

הקרב הסתאומי פרץ כאשר ערך המזכיר הכללי של ההסתדרות, פנחס לבון, פשיטה נועזת ממבצרו. הוא נרגז על הסיעה הכל- כלית של מפא"י, בהנהגת לוי אשכול ובי- השתתפות פנחס ספיר ודוליק הורוויץ (העולם הזה 1162). זו, בדאגתה המתמדת לסחוט מסים לכיסוי ההוצאות המהמנות של הממשלה, מצאה אובייקט חדש: פיצויו הפיטורים של העובדים ותשלומי-סעד אח- רים.

לבון נרגז מעממים: על עצם התוכנית, ועל אי-ההתייעצות עמו. לפתע ירדה מהלומתו: מאמר תוקפני בדבר, בו מתח ביקורת קט- גנית על התוכנית, התקיף חוך כדי כך גם את ההקלות הניתנות-כיבול לעצמאיים.

שוק על ירך. התגובה היתה טנסציונית, הוכיחה שוב מה רבה העוצמה שאגר פנחס לבון בשקט בממלכתו העצמאית-למחצה. המאמר היתוך קטל את התכנית. האוצר נחפו להודיע על ביטול הרעיון לגבות מס מן הפיצוים, נסוג לאורך כל החזית, מובס שוק על ירך.

הפרשה לא הוכיחה רק עד כמה גמישה היערכות הסיניות במפא"י, ועד כמה היא יכולה להשתנות בכל רגע, לפי טיב סלע- המחלוקת. בעוד שבועין הלאמת קופת- חולים והרכב הקואליציה הממשלתית, ל- משל, פעלו סיעות אשכול ולבון ביחד נגד סיעת בן-גוריון-דיין-פרס, הרי בענין המסים קיים אינטרס משותף טבעי בין דיין ואש- כול, הזקוקים שניהם לכסף ממשלתי — נגד לבון, החייב להגן על הסועלים. בן- גוריון עצמו היה ניטרלי — כמו תמיד ב- ענין כלכלי מובהק.

חנר ועובד כעורך-דין בתל-אביב.